

Jordi Arbonès presenta la novel·la guanyadora del Bertrana en un balneari de Caldes de Malavella

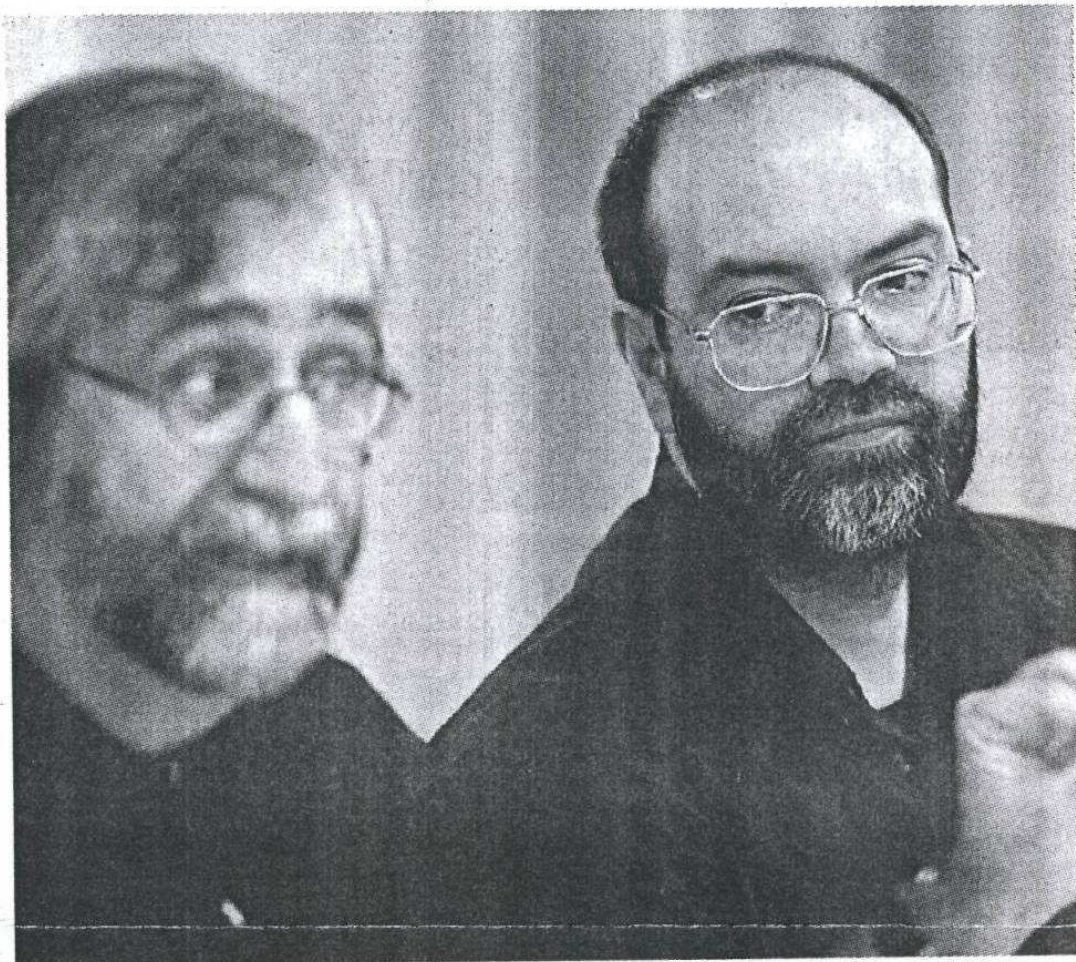
Villatoro defineix «Matèria fràgil» com una obra sobre el temps i el cos

IMMA MERINO / Caldes de Malavella
● *Matèria fràgil*, amb què Jordi Arbonès (Nif) ha guanyat l'última edició del premi Prudenci Bertrana, té com a escenari un poble imaginari

que, amb els seus dos balnearis, pot fer pensar en Caldes de Malavella. Al de Vichy Catalán, va presentar-se ahir la novel·la, definida per Vicenç Villatoro (un dels membres del jurat

del Bertrana) com una obra sobre el temps (la seva suspensió en un parèntesi respecte al quotidià) i el cos (com a matèria fràgil que vol descansar i que a la vegada desitja).

Davant dels representants de la premsa convocada ahir (el mateix dia que *Matèria fràgil* va sortir a les llibreries) per Edicions 62, Vicenç Villatoro va apuntar que, en la mesura que les novel·les no són presentables, es parla entorn de la seva naturalesa: «Es fan cercles sense abastar-ne el centre, que no pot explicar-se. De fet, sobretot s'explica què passa i on passa, és a dir la trama i l'escenari.» Ara bé, en el cas de les novel·les de Jordi Arbonès, Villatoro, que va guanyar el Bertrana l'any passat amb *La ciutat del fum*, reconeix que no poden explicar-se per la trama («és més important la situació, el plantejament que el desenvolupament»), però sí per l'escenari: «Si ens han dut a un balneari no és per un exercici de turisme recreatiu. Això perquè no és aleatori que Arbonès hagi ambientat la novel·la en un balneari. En relació amb uns personatges que hi conflueixen, vol parlar d'una situació on el temps està suspès, passa de manera diferent. I també li interessa el balneari perquè és un territori del cos.» En relació amb el tema del cos, Villatoro va precisar que la novel·la d'Arbonès refereix el balneari com a espai de descans («en la mesura que és fràgil i es

Villatoro (a l'esquerra) va referir-se ahir a la contemporaneïtat de la narrativa d'Arbonès. / PERE DURAN.

desgasta, el cos hi busca repòs»), però també com a territori eròtic («el cos com a objecte i subjecte de desig»).

En relació amb el fet que és més una novel·la de plantejament de situacions que de resolucions, Villatoro valora la contemporaneïtat de la narrativa d'Arbonès: «No hi ha desenllaç, no s'aclareix final-

ment res. No hi passa el temps, en la novel·la. Hi ha temps, però els personatges el porten damunt seu. No és una novel·la realista, fins i tot és a fora del temps i del país, però està escrita des del món contemporani. Per això, sense cap mena d'element sociològic, m'explica la contemporaneïtat.» Villatoro també va referir-se a

l'humor («no és immediatament perceptible, sinó que hi és de manera soterrada») i, en el torn de preguntes, Arbonès va aclarir que no hi és de manera directa, sinó passat pel filtre de la ironia: «Aquesta em permet treballar amb el llenguatge i també parlar amb distanciament de coses tristes, dures, de la vida.»